

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 157/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o., Košická 37, Bratislava, zastúpených advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] a obchodnej spoločnosti VENUS PROJECT Slovakia s. r. o. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovatelia uvádzajú, že v napadnutom konaní o zaplatenie sumy 20 000 € s príslušenstvom vedenom proti Slovenskej republike v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky začatom 8. februára 2011 vystupujú v postavení navrhovateľov.

Ďalej sťažovatelia uvádzajú:

„Do konania podával odporca špekulatívne návrhy na čiastočné zastavenie veci ako aj návrh na spojenie s vecou vedenou na OS Bratislava I pod sp. zn. 18 C 56/2010 a to všetko od 13.05.2011 (viď upovedomenie o vybavení sťažnosti zo dňa 07.05.2014, spr. 2139/2014 - str. 2, druhý odstavec - veta šiesta - príloha).

Pojednávanie vytyčené na 02.12.2011 (teda až po 10tich mesiacoch od podania žaloby) bolo zrušené z dôvodu PN zákonnej sudkyne. Nový termín pojednávania bol stanovený na deň 01.03.2012, ktorého sa sťažovatelia zúčastnili.

Nakoľko porušovateľ nerozhodol na návrh odporcu zo dňa 13.05.2011, tak po otvorení pojednávania dňa 01.03.2012 bolo pojednávanie odročené na 24.04.2012, porušovateľovi sa však nepodarilo zabezpečiť spis 18 C 56/2010.

Nový termín pojednávania bol stanovený na deň 11.09.2012. Pojednávanie bolo opätovne odročené vinou porušovateľa.

Nový termín pojednávania bol vytyčený na deň 23.10.2012, pojednávanie bolo opätovne zrušené z dôvodu PN zákonnej sudkyne.

Na pojednávaní dňa 23.04.2013 boli prítomní sťažovatelia. Porušovateľ pojednávanie opätovne odročil na neurčito, nakoľko stále nemal rozhodnuté o procesných návrhoch odporcu zo dňa 13.05.2011!

Uznesením zo dňa 26.02.2014 bol návrhom odporcu na spojenie vecí zamietnutý, teda porušovateľ nekonal sústredene a bez zbytočných prieťahov v kompenzačnej veci viac ako 3 roky, čo je z ústavného hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné, sťažovateľom vznikla nemajetkový ujma titulom prieťahov a neprejednaní kompenzačnej veci v primeranej lehote.“

Napokon sťažovatelia uvádzajú:

„Dňa 08.04.2014 podali sťažovatelia sťažnosť na zbytočné prieťahy v konaní č. k. 8 C 19/2011, ktorú predsedníčka OS listom zo dňa 07.05.2014 Spr. 2139/2014 vyhodnotila ako dôvodnú.

Porušovateľ ani ku dňu podania tejto sťažnosti vo veci nerozhodol ani len na prvom stupni.

Vec je teda v nerozhodnutom stave, nie vinou sťažovateľov, viac ako 3 a pol roka.

Stav neistoty sťažovateľov o výsledok konania trvá, sťažovatelia pociťujú beznádej a skrivosť, pričom sa na prieťahoch a neefektívnom, lacnom konaní porušovateľa nepodieľalo. Vec má pre sťažovateľov mimoriadny význam.

Vec je pritom po právnej a skutkovej stránke nezložitá, porušovateľovi nič nebránilo, aby vo veci konal rýchlo a spravodlivo rozhodol do 1/2 roka (viď judikatúra ESLP)

S akcentom na vyššie uvedený skutkový stav veci sťažovatelia žiadajú priznať Ústavným súdom SR, v zhode s judikatúrou ESLP pri odškodňovaní obetí prieťahov v kompenzačných konaniach, primerané finančné zadostučinenie v sume 3.500,- eur pre každého.

Sťažovatelia majú za to, že sú oprávnení s poukazom na judikatúru ESLP vo veci Ištván a Ištvánová p. Slovensku z 12.6.2012, Komanický (č.6) p. Slovensku z 12.6.2012 už neposkytovať porušovateľovi ďalšiu primeranú lehotu na odstránenie nečinnosti, preto podávajú v záujme ochrany svojich základných práv a slobôd túto sťažnosť Ústavnému súdu SR.“

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd vo veci samej nálehom rozhodol tak, že vysloví porušenie ich *základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov* zaručeného čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2011, prikáže okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietahov, prizná sťažovateľom finančné zadosťučinenie každému v sume po 3 500 €, ako aj úhradu trov konania v sume 283,62 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V konaniach o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou vyžaduje preukázanie podania sťažnosti predsedovi príslušného súdu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 4 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Takúto sťažnosť totiž ústavný súd považuje za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), ktorý vzhľadom na subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd treba využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (porovnaj napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

Ústavný súd zo sťažnosti a z „*upovedomenia o spôsobe vybavenia sťažnosti*“ zo 7. mája 2014 (Spr. 2139/2014) zistil, že predsedníčka okresného súdu uznala sťažnosť

sťažovateľov na prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 19/2011 doručení okresnému súdu 8. apríla 2014 ako dôvodnú a súčasne uviedla, že „*zákonnej sudkyňi boli zistené prietahy v konaní vytknuté s tým, že je potrebné zabezpečiť ďalšie bezprietahové vybavenie veci. Namietaná vec bola na základe rozhodnutia predsedníčky Okresného súdu Bratislava I zaradená medzi sledované veci, s režimom kontroly úkonov vo veci každé tri mesiace.*“.

Ústavný súd ďalej zistil, že okresný súd v merite veci rozhodol rozsudkom z 21. augusta 2014, proti ktorému bolo podané odvolanie 21. októbra 2014 a následne okresný súd vec na rozhodnutie predložil Krajskému súdu v Bratislave 9. februára 2015, ktorý dosiaľ o odvolaní nerozhodol.

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mali sťažovatelia právo podľa § 62 ods. 1 zákona o súdech, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mali sťažovatelia k dispozícii a aj ho využili ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Súčasne je potrebné poukázať aj na to, že sťažnosť na prietahy adresovaná orgánu štátnej správy súdov zohráva významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ústavný súd konštatuje, že je nesporné, že po upozornení predsedníčky okresného súdu na prietahy a po prijatí príslušných opatrení okresný súd, ako už bolo uvedené, v merite veci rozsudkom z 21. augusta 2014 rozhodol, čím došlo k odstráneniu nežiaduceho stavu zapríčineného dovtedajšou nečinnosťou, resp. neefektívnou činnosťou okresného súdu.

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že svojím uznesením sp. zn. III. ÚS 458/2014 z 24. júla 2014 už odmietol sťažnosť sťažovateľov doručenú ústavnému súdu 25. júna 2014, ktorá svojím obsahom bola úplne identická so sťažnosťou, ktorá je posudzovaná v tomto konaní. V odôvodnení uvedeného uznesenia ústavný súd okrem iného poukázal na to, že doterajšia dĺžka napadnutého konania v rozsahu prevyšujúcom 3 roky sama osebe nesignalizuje relevantné porušenie označených práv. Ďalej ústavný súd v odôvodnení uvedeného uznesenia taktiež konštatoval, že „v prípade dlhšieho obdobia nečinnosti všeobecného súdu, resp. iného jeho konania (neefektívny, nesústreďený postup súdu), ktoré by boli v príčinnej súvislosti s porušovaním základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, toto rozhodnutie ústavného súdu nezakladá prekážku neprípustnosti opätovného konania a rozhodovania vo veci samej podľa § 24 zákona o ústavnom súde. Dlhšie obdobie (táto otázka závisí od povahy veci) by totiž mohlo založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných prieťahov v súdnom konaní“.

Keďže sťažovatelia napriek uvedenému podali v tej istej veci opakovanú sťažnosť už 14. augusta 2014, teda po uplynutí necelého mesiaca od rozhodnutia ústavného súdu z 24. júla 2014, ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2015